



แนวทางการตรวจสอบอาการมีนเมา

ด้วยมาตรา ๒๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๘ บัญญัติห้ามผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอาการมีนเมา ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติตามกฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ กรมควบคุมโรค โดยคำแนะนำของราชวิทยาลัยจิตแพทย์แห่งประเทศไทย จึงออกแนวทางการตรวจสอบอาการมีนเมา ดังนี้

๑. บุคคลที่มีอาการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นบุคคลที่มีอาการมีนเมา

๑.๑ บุคคลที่บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปในปริมาณที่ส่งผลให้เกิดการบกพร่องที่เห็นได้ชัดเจน ในการควบคุมการทรงตัวและการเคลื่อนไหวของร่างกาย (เช่น เดินเซ หรือยืนลำบาก เป็นต้น) หรือการแสดงออกทางพฤติกรรมหรือวาจา จนอาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อตนเองหรือผู้อื่น หรือเป็นการรบกวนความสงบเรียบร้อย

๑.๒ บุคคลที่มีกลิ่นแอลกอฮอล์ออกจากร่างกาย และมีอาการร่วมอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

๑.๒.๑ อาการทางกายภาพที่สังเกตได้ชัดเจน ได้แก่

(ก) ตาแดงก่ำ หรือมีอาการตากระตุก

(ข) การควบคุมการเคลื่อนไหวบกพร่องอย่างชัดเจน เช่น เดินเซ เดินไม่ตรงทาง ยืนลำบาก ล้มเซ หรือมีกลิ่นอย่างเห็นได้ชัด

๑.๒.๒ อาการทางวาจาและพฤติกรรม

(ก) พูดไม่ชัดเจน พูดอ้อแอ้ พูดรวบคำ หรือพูดซ้ำซากวนไปมา

(ข) มีภาวะอารมณ์แปรปรวน หงุดหงิดง่าย แสดงอารมณ์ก้าวร้าว หรือสับสนผู้อื่น

(ค) กล่าววาจาในลักษณะข่มขู่หรือยั่วให้เกิดความไม่สงบ

๒. วิธีการตรวจสอบอาการมีนเมา สามารถดำเนินการตามวิธีการใดวิธีการหนึ่ง ดังต่อไปนี้

๒.๑ การแตะจมูกตัวเอง ให้บุคคลที่สงสัยว่ามีอาการมีนเมาหลับตา ยื่นแขนไปข้างหน้าแล้วชี้นิ้วออกไป จากนั้นให้งอข้อศอกและนำนิ้วมาแตะที่ปลายจมูกโดยไม่ลืมตา หากบุคคลนั้นไม่สามารถนำนิ้วแตะที่ปลายจมูกได้โดยพลาดเป้าเกินกว่าหนึ่งเซนติเมตร หรือมีอาการมือสั่นอย่างเห็นชัดเจนพยายามแตะจมูก ให้ถือว่าเป็นอาการมีนเมา

๒.๒ การเดินต่อเท้า ให้บุคคลที่สงสัยว่ามีอาการมีนเมาเดินสลับเท้าโดยให้ส้นเท้าชิดปลายเท้าเป็นเส้นตรงไปข้างหน้าสิบก้าวแล้วหันตัวด้วยเท้าหนึ่งข้าง จากนั้นเดินสลับเท้าแบบส้นเท้าชิดปลายอีกสิบก้าว หากมีการแสดงความผิดปกติดังต่อไปนี้ร่วมกันตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่างดำเนินการ ให้ถือว่าเป็นอาการมีนเมา

๒.๒.๑ ไม่สามารถเดินต่อเท้าโดยให้ส้นเท้าชิดปลายเท้าได้อย่างต่อเนื่อง

๒.๒.๒ ก้าวออกนอกเส้น หรือเดินเซชัดเจน

๒.๒.๓ ใช้แขนช่วยพยุงตัวเพื่อทรงตัว (กางแขนออก)

๒.๒.๔ หยุดเดินก่อนครบสิบก้าว

๒.๒.๕ ไม่สามารถหันตัวได้อย่างถูกต้อง

๒.๓ การยืนขาเดียวและนับเลข ให้บุคคลที่สงสัยว่ามีอาการมีนเมายืนตัวตรง ยกขาข้างหนึ่งขึ้นจากพื้นประมาณสิบห้าเซนติเมตร และเริ่มนับเลขตั้งแต่หนึ่งพันเป็นต้นไป (๑๐๐๑, ๑๐๐๒, ...) จนกว่าจะครบสามสิบวินาที จนกว่าจะครบสามสิบวินาที หากตัวเซ วางเท้าลง เขย่งหรือใช้แขนทรงตัว ให้ถือว่าเป็นบุคคลดังกล่าวมีอาการมีนเมา หากมีการแสดงความผิดปกติดังต่อไปนี้ร่วมกันตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่างดำเนินการ ให้ถือว่าเป็นอาการมีนเมา

๒.๓.๑ วางเท้าลงกับพื้นก่อนครบสามสิบวินาที

๒.๓.๒ ใช้แขนช่วยพยุงตัวเพื่อทรงตัว (กางแขนออก)

๒.๓.๓ ตัวเซหรือโยกตัวอย่างชัดเจนขณะยืน

๒.๓.๔ เขย่งเท้าด้วยข้างที่อยู่กับพื้น



<https://shorturl-ddc.moph.go.th/ZpaML>

วิธีเฝ้าระวังและประเมินอาการมีนเมา

จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กรมควบคุมโรค